

Чрез Председателя на Административен съд – Варна

- Копие-писмо До Министър-председателя на Република България
 господин Бойко Методиев Борисов
 1594 София, бул. „Дондуков“ № 1
- Копие-писмо До Негово Превъзходителство Посланика на Република Франция
 господин Ерик Льобедел
 Адрес: София 1504, ул. „Оборище“ № 27-29
 (допълнение към писмо от 22.10.2018г.)
- Копие-писмо До Нейно Превъзходителство Посланика на Кралство Нидерландия
 госпожа Беа тен Тъшер
 Адрес: София 1504, ул. „Оборище“ № 15
 (допълнение към писмо от 22.10.2018г.)
- Копие-сигнал До Специализираната прокуратура
 1505 София, ул. „Черковна“ № 90
 (допълнение към сигнал от 15.10.2018г. за ОПГ)
- Чрез** Административен съд – Варна
адм.д. № 502 /2018г. I-ви тричленен състав
- Частна жалба До Върховния административен съд

от Инициативен комитет за произвеждане на местен референдум за Морската градина и крайбрежната зона на град Варна, чрез Юлиан Атанасов Чолаков, председател и представляващ бул. „Владислав Варненчик“ 133, бл.40, вх.А, ап.43, Варна 9004

ОТНОСНО писмо до Министър-председателя, писма до посланици, сигнал до Специализираната прокуратура и частна жалба срещу самоотвода на I-ви тричленен състав по делото за „забранения референдум“

Уважаеми господин Министър-председател,

С уговорката, че лично премиерът Бойко Борисов е консултирал новия Общ устройствен план на Варна, на 04.07.2012г. Общинският съвет остави крайбрежната зона извън забраната за строежи в Морската градина. По време на сесията не се отвори дума за проекта „Алея първа“ и по тази Ваша тема продължава да цари тишина.

Сега очакваме да вземете лично отношение към „забранения референдум“. Очакваме го от 2013г. насам. Това е зов за съдействие от името на над 33000 варненци. В противен случай няма да се намери независим и неотведен тричленен съдебен състав, който да събере смело исканите решаващи доказателства от високите етажи на властта.

Ваше Превъзходителство, господин Ерик Льобедел,

Ваше Превъзходителство, госпожо Беа тен Тъшер,

Моля настоящото писмо да бъде присъединено към писмото ни от 15.10.2018г., с което се обърнахме към Вас, апелирайки да обявите пред българската общественост и българските власти, че европейските ценности предполагат зачитане на правото на гражданите да бъдат информирани, включително за 6-годишните абсурди с варненския „забранен референдум“, за част от които е сигнализирана и компетентната Специализирана прокуратура към Прокуратурата на Република България.

Уважаеми Прокурор от Специализираната прокуратура,

Моля настоящото копие-сигнал с данните в него да бъдат присъединени към сигнала ни от 15.10.2018г. с искане да бъде извършена проверка за наличието на мащабна организирана престъпна група (ОПГ) за прикриване на изборни и референдумни злоупотреби на ГД „ГРАО“, както и на по-малка ОПГ за административно-съдебно саботиране на инициативата от 2013г. за местен референдум за Морската градина и крайбрежната зона на град Варна.

Уважаеми Върховни административни съдии,

От досегашните три тричленни състава, самоотведеният е единственият законен състав, за който няма друго основание за отвод, освен евентуалното негово страхопочитание към „мащабната ОПГ“ за прикриване на изборни и референдумни злоупотреби на ГД „ГРАО“ и саботиране на „забранения референдум“, за която инициативният комитет подаде сигнал до Специализираната прокуратура на 15.10.2018г. От този сигнал се очакваше Министър-председателят и цялата държавна власт да скочат като ужилени. Вместо това, бяхме информирани за скандала с вицепремиера Валери Симеонов, за задържането на семейство Баневи, за произвола при раздаването на българско гражданство и т.н., но не и за мерки срещу „мащабната ОПГ“ за прикриване на злоупотреби в МРРБ и ГД „ГРАО“ към МРРБ. Ето защо е от изключителна важност този странен, но показателен самоотвод да бъде отменен и административните съдии да бъдат окуражени да събират по-настоятелно исканите решаващи доказателства от всички институции, и от най-високите етажи на властта.

I. Предмет на оспорване. Оспорват се определения № 11150 от 17.10.2018г. и № 11284 от 26.10.2018г., постановени по адм.д. № 502 /2018г. на Административен съд – Варна, I-ви тричленен състав. С едното определение съдебният състав се е **самоотвел**, според нас неоснователно и погрешно. С другото е оставено без уважение искането ни тази грешка да бъде поправена по реда на чл.253 от ГПК.

II. Настоящото оспорване е на основание чл.209 т.3 във вр. с чл.236 от АПК.

III. Искането е двете определения да бъдат отменени като неправилни поради нарушение на материалния закон, необоснованост и неетичност, и делото да бъде върнато на същия I-ви тричленен състав за продължаване на съдопроизводствените действия по съображенията, посочени в следващата точка IV и в целия текст.

IV. Доводи за основателност на оспорването.

1. Правният институт на самоотвода при административни дела е регламентиран в приложимия чл.22 от ГПК. Няма как самоотводът на уважаваните съдии Ирена Обретенова, Ивета Пекова и Искрена Димитрова да се оправдае от гледна точка на което и да е основание по чл.22 от ГПК и още по-малко с позоваването от самите тях на изразеното от председателя на инициативния комитет субективно съмнение за оказван натиск върху съдии от опонентите на „забранения референдум“ – кметът, общинският съвет и инвеститорът „Холдинг Варна“ АД, известен като част от „групировката ТИМ“.

Абсурдно е самоотводът да се мотивира със сигнала ни до Специализираната прокуратура. Ако всички съдии се оттеглят с подобни самоотводи, делото може да остане за разглеждане в друг съд. Може и въобще да не се намери съд, в който да бъде разгледано. **Ако обаче самоотведените съдии признаят, че наистина са били притискани от когото и да е, тогава казусът става съвсем друг.**

2. Тълкуване на чл.22 от ГПК е извършено в определение № 343/21.05.2015г. на ВКС, IV г.о., постановено по ч.гр.д. № 2568/2015г. по реда на чл.274 ал.3 ГПК, което е задължително за общите съдилища. Според това определение, всички основания за отвод се основават на фактически основания, които пораждаат основателно съмнение в непристрастието на съдията, но само по себе си твърдението на страна, че съдът не е непристрастен, включително и позоваването на някое от изброените обстоятелства по чл.22 ал.1 т.1 – 5 от ГПК, щом не отговаря на обективната действителност, такова твърдение не може да послужи като основание за отвод на съдията по делото.

Това е при положение, че е поискан отвод, какъвто в случая не е искан от страната, поради което съдиите нямат никакво правно основание и за самоотвод по т.б. Това е така, защото наличието на субективния елемент от текста относно безпристрастността на съдията се предполага до доказване на противното, докато за обективния елемент е важно да не съществуват конкретни факти, които да поставят обективно под съмнение непредубедеността на съда. Това означава, че съгласно тълкуването в определението на ВКС, в процесния случай **самоотведените съдии трябва първо да признаят, че са били притискани или че участват лично в ОПГ за саботиране на референдума, за да може така мотивираният им самоотвод да се приеме за основателен.**

3. Самоотводът е извършен в нарушение на чл.22 ал.2 във връзка ал.1 т.б от ГПК. Съгласно ал.2, съдията е длъжен сам да се отстрани в случаите по ал.1 т.1 - 5, а когато не приеме отвода по ал.1 т.б, да обяви обстоятелствата. В случая не е искан отвод по ал.1 т.б, който съдебният състав е следвало да приеме или да не приеме, като обяви обстоятелствата. Отвод не е искан и съдиите не са имали законен повод, нито основание да се самоотвеждат, тъй като хипотезата на 22 ал.1 т.б от ГПК не е налице.

4. Самоотводът е необоснован. Евентуалното усъмняване на съдиите в собствената им независимост и безпристрастност поради външен натиск, съсловна солидарност или лично участие в ОПГ не е основание за отвод, докато конкретната причина не бъде ясно и изрично посочена.

5. Самоотводът с моралния аргумент „да бъде отстранено всяко съмнение у страните и обществеността“ също е неоснователен. В молба с.д. 18021 от 18.10.2018г. е посочено специално, че съдиите от I-ви тричленен състав са извън съмнението за предубеденост или зависимост. Посочено е, че съмнението е към отделни представители на Административен съд – Варна, сред които председателят Тинка Косева чрез разпореждане № 4896 от 23.03.2018г. по адм.д. № 877/2018г. и докладчикът на отведения VII-и тричленен състав Таня Димитрова, затруднили съществено събирането на решаващи доказателства, но не и към съдиите от I-ви тричленен състав.

6. Неоснователният и необоснован самоотвод е в нарушение на чл.9 от ЗСВ, регламентиращ принципа на случайния подбор при разпределението на делата.

7. Ако при проверката на подписката в ГД „ГРАО“ е съставен протокол с неверни данни, този факт следва да бъде установен смело от съда и фалшифицираният протокол да бъде изпратен още по-смело на прокурора, заедно с препис от съдебното решение, независимо от външното удобство и **вътрешното убеждение** на съдиите.

Съдебната власт е предназначена да осигурява спазване на законността, но не само чрез фиктивно произнасянето по същество, а и с осигуряването на безпристрастен и справедлив съдебен процес, който приключва в разумен срок. Твърдяните от нас неверни данни в протокола на ГД „ГРАО“ обаче няма как и няма да бъдат установени, ако самите съдии затрудняват събирането на поисканите решаващи доказателства. Но също така няма да има и кой да затруднява тяхното събиране, ако всички съдии се самоотведат, за да избегнат не само всякакво съмнение в тяхната безпристрастност, но най-вече неудобството да им се налага да събират доказателства срещу ГД „ГРАО“.

V. Доводи за допустимост на оспорването.

1. В актовете на съда съдебният състав е определен неправилно като касационен. Производството по адм.д. № 502 /2018г. пред Административен съд – Варна е първоинстанционно и едноинстанционно, тъй като съгласно разпоредбата на чл.32 ал.1 изр.3 от ЗПУГДВМС, решението на съда е окончателно. Това означава, че недопускането на непоправими съдопроизводствени нарушения е особено важно за защитата при настоящото едноинстанционно производство.

2. В случая общата разпоредба на чл.274 ал.4 от ГПК за необжалваемост на определения е неприложима поради приоритета на специалната разпоредба на чл.9 от ЗСВ за принципа на случайния подбор при разпределението на делата.

Общозвестен е и не подлежи на доказване фактът, че законодателят не е предвидил за чл.274 ал.4 от ГПК функцията на вратичка за заобикаляне на принципа на случайния подбор чрез неоснователен, но и необжалваем самоотвод, срещу който да няма никакъв ред за защита поради едноинстанционността на производството.

3. Въпросът с обжалването на определение за самоотвод не е уреден в ГПК, нито в Глава тринадесета, нито в Глава дванадесета на АПК. Това означава, че на основание чл.236 във връзка с чл.228 от АПК са приложими разпоредбите за първоинстанционното производство за оспорване на административни актове, а съгласно чл.120 ал.2 от Конституцията, гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат, освен изрично посочените със закон.

4. **Особено искане.** Ако настоящата частна жалба бъде определена за недопустима, включително на основание чл.274 ал.4 от ГПК, това би било в противоречие не само с чл.120 ал.2 от Конституцията във връзка с чл.236 и чл.228 от АПК, но също така и с чл.4 от Конституцията, съгласно който Република България е правова държава. Ето защо, в такъв случай моля да бъде приложена процедурата по чл.15 от ЗСВ за обявяване на съответната законова разпоредба за противоконституционна.

VI. Относно етичността при постановяването на обжалваните определения.

1. Ако прокуратурата вече 6-та година си затваря очите пред очевидните нередности в протоколите на ГД „ГРАО“ за проверката на подписката и ако Министър-председателят господин Бойко Борисов и дума не обелва по въпроса за „забранения референдум“ за градоустройственото бъдеще на крайбрежната паркова зона на град Варна, това може да обясни и защо на някои съдии не им се занимава със събирането на относими доказателства. Самоотводите на съдии обаче не са „концерт по желание“, тоест удобен повод за бягство от отговорност за решаването на определено натежало в общественото пространство дело с очевидни данни на множество злоупотреби от страна на властта, каквото е настоящото.

2. Основен принцип в поведението на магистратите е принципът НЕЗАВИСИМОСТ. Независим по смисъла на Кодекса за етично поведение на българските магистрати е този магистрат, който при изпълнение на служебните си задължения се ръководи единствено от вътрешното си убеждение и закона, като не се поддава на натиск, заплахи, стимули, преки или косвени влияния. Правилата за прилагане на този принцип задължават магистрата да не се поддава на каквото и да е външно влияние или намеса в работата му, както и да информира органите на съдебната власт и обществеността при всеки опит за накърняване на неговата независимост, но не и да се самоотвежда по обществено-политически конюнктурни причини.

3. Недопустимо е съдии с функционален имунитет да бягат от отговорността за решаването на подобен казус с огромно обществено значение. Не дисциплинарно наказание, а уволнение заслужава всеки съдия, който се поддава на външен натиск. Професията съдия изисква достойнство и чест, и морал, и кураж при някои казуси, а не измъкване през задния вход. Самоотводите не са предвидени и като средство за процесуално разтакаване, което в случая продължава 6-та година.

4. **Особено искане.** Моля Върховният административен съд да предостави служебно на Комисията по професионална етика при същия съд препис от настоящата частна жалба, за да извърши проверка на данните в настоящата точка VI съобразно своята компетентност.

Приложения:

Препис от частната жалба за ответника и 4 преписа за останалите адресати.

Гр. Варна, 30.10.2018г.

С уважение: /Юлиян Чолаков/